

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
НАДЕЖДА ОЩЕ ИМА

chitanka.info

Мълчах... Мълчах... Мълчах...

Забил поглед между обувките, навел глава, не смеещ да погледна нито към подиума със съда и подсъдимия, нито встрани към охранителите, нито назад, където семействата ни бяха се струпали в грамадната кошара за публика.

Само ръката ми стърчеше нагоре. Не сама, разбира се. В колектива не може да има единици. Край нея се бяха вирнали гора от ръце. Всички подкрепящи решението на съда — виновникът и семейството му да напуснат планетата Спасение. Тоест — да бъдат изхвърлени през някой люк в безвъздушното пространство...

Други присъди за разномислие и несъгласие с мнозинството нямаше. Не можеше и да има — от малки знаехме, че искаме ли да оцелеем, трябва да сме единни. Изкуствената планета Спасение беше наш дом, наша опора, наша сигурност. Затворени зад стоманените ѝ стени, ние някак си оцелявахме.

Наистина — трудно...

Проблеми с храната, проблеми с водата, даже често проблеми с въздуха за дишане. Естествено, имаше регенериращи устройства, но и населението се увеличаваше. Поради което мнозина дебнеха, подслушваха, следяха околните си. Всеки, заловен в нестиковане на мисленето с официалното, биваше осъждан на изхвърляне. Заедно със семейството си...

Този страх ме караше да гласувам за неминуемата смърт на приятеля ми. От една страна — щеше да бъде убит невинен човек. И цялото му семейство — двама сина, дъщеря, жена, майка. От другата страна беше моето семейство. Децата и съпругата ми. Трябваше да избирам. А какво да избира — той беше предварително осъден. И моят глас против щеше само да увеличи броя на подсъдимите на двама, а двете семейства щяха да бъдат изхвърлени в безвъздушното пространство заедно...

И той го разбираше, затова нито веднъж не погледна към мен. Не искаше да ме поставя в неудобното положение на избор. Добър приятел... Беше...

След месец, обаче, на тоя подиум бях аз. Издебнаха ме. Не зная кой и как — щяха да го разберат съседите. Когато информаторът се пренесе в нашата стая. Като награда за верността му...

Мълчах... И не поглеждах към събраните бивши сънародници. Няколко хиляди вдигнати ръце. И много повече стаени зад тях деца, младежи, старци. Заложниците, в името на които трябваше да ме осъдят...

А после почти не помня. Обзе ме безразличието на смъртта. Заведоха ме до големия люк. Моите деца и жена ми ме прегръщаха, шепнеха нещо — аз не чувах. Гледах втренчено в грамадната врата и си мислех, че е късно, че трябваше да направя нещо преди това, че смъртта е неизбежна — защото умирам в страх и позор...

Охранителите излязоха, вратата се отвори, отстрани към нас се насочиха яките плочи, предназначени да избутват жертвите навън. Предпочетох бързата смърт, прегърнах близките си и скочих...

Свестих се върху мек матрак, завит с бял чаршаф, под погледите на децата и жена ми. Те се оказаха по-силни духом — вече трети ден очаквали свестяването ми.

И ми заразказваха...

Бях поразен...

Няма никаква планета Спасение. Това е просто грамадна сфера, в която преди векове са се затворили хора, решили да оцелеят при сблъсък с комета. Но кометата отминала, а на властващите в сферата харесвало положението. Своеобразни аристократи, с много слуги — и все послушни, нямащи избор. От време на време провеждали процес срещу някой бунтар...

Да, знаели, че навън всичко е нормално. И не се интересували какво мислят хората по планетата Земя. Искали тия в сферата да са хванати в клещите на страха и да служат на господарите си...

Моят приятел дойде да ме види. С цялото си семейство. Щастлив. Без укор — знаеше какво изпитвам. И сам беше изпитвал униженията в сферата...

Оказа се, че на Земята всичко е нормално. Работа има за всички, управляват я най-достоините — определяни по род. И може да си доволен, че даже щастлив... Само ако не прекаляваш с волномислието...

Тези, които си въобразяват, че имат право на свобода на мисълта, биваха отстранявани като ракови клетки от стройното и правилно уредено общество...

Сега... Ами стягам багажа. Реших се. Цялото семейство заминаваме. Част от експедиция към звездата Крион, където има данни за наличието на подобна на Земята планета.

Казано направо — не само аз го реших. Извикаха ме на едно място, обясниха ми, че волностите ми не съвпадат с общата идея за ръководство на планетата. И ме посъветваха с цялото семейство да замина по-далеч от уредената вече Земя...

Този път не мълчах. Казах доста неща, та се наложи да ме вкарат в кораба в скафандър. Никой да не ме вижда, нито чува...

И сега ще летим...

Надежда все още има. Няма как нейде да не намерим планета за свободни хора — свободни всякак...

Не зная кога ще стане това. Но се надявам...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.